

Vem var Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah

En kort biografi som visar den enorma dygden och statusen hos den store lärde inom islam, Ahl al-Sunnahs psykolog, Imām Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah.

Han är Imāmen, ḥāfiẓen (bevararen av hadith), lärde inom tafsīr (koranisk exeges), uṣūl (grundläggande principer för rättspraxis och lag) och Fiqh (rättspraxis), Abū ‘Abdullāh Shamsud-Dīn Muḥammad Ibn Abī Bakr – bättre känd som Ibn Qayyim al-Jawziyyah (eller Ibn al-Qayyim).

”Och om det inte fanns några dygder hos Shaykh Taqiyy al-Dīn [Ibn Taymiyyah], utom hans berömde student Shaykh Shams al-Dīn Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah – författaren till många verk, som både hans motståndare och anhängare drog nytta av – skulle detta vara en tillräcklig indikation på hans [dvs. Ibn Taymiyyahs] stora ställning.”

Hans Födelse och Utbildning

Han föddes i en ädel och kunnig familj den sjunde Safar år 691H i byn Zar’, nära Damaskus, Syrien. Från tidig ålder gav han sig i kast med att förvärva kunskap i de islamiska vetenskaperna från sin tids lärde. Al-Ḥāfiẓ Ibn Rajab beskrev hans kunskapstörst i Dhayl Tabaqātul-Hanābilah (4/449): ”Han hade en intensiv kärlek till kunskap och till böcker, publikationer och skrifter.” Likaså sade Ibn Kathīr i al-Bidāyah wa-al-Nihāyah (14/235): ”Han förvärvade från sådana böcker vad andra inte kunde förvärva, och han utvecklade en djup förståelse för Salafens (fromma föregångarnas) och khalafens (de som kom efter Salaf) böcker.”

Hans Lärare och Shaykher

De inkluderar Shihāb an-Nāblusī och Qaadee Taqiyy al-Dīn Ibn Sulaymān, från vilka han studerade hadith; Shaykh Safiyyud-Dīn al-Hindee och Shaykh Ismā‘īl Ibn Muḥammad al-Harraanee, från vilka han studerade fiqh och uṣūl; och också sin fader, från vilken han lärde sig faraa’id (arvsrättens lagar). Den mest anmärkningsvärde av hans shaykher var dock Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah, som han följde och studerade under i sexton år. Al-Ḥāfiẓ Ibn Kathīr sade i al-Bidāyah wa-al-Nihāyah (14/234): ”Han uppnådde stor skicklighet inom många kunskapsgränar; särskilt kunskap om tafsīr, hadith och uṣūl. När Shaykh Taqiyy al-Dīn Ibn Taymiyyah återvände från Egypten år 712H, stannade han hos Shaykhen

tills han dog; lärde sig en stor mängd kunskap från honom, tillsammans med den kunskap som han redan hade ägnat sig åt att förvärva. Så han blev en enastående lärde inom många kunskapsgränar.”

Hans Karaktär och Dyrkan

Många av hans studenter och samtida har vittnat om hans utmärkta karaktär och hans sätt att dyrka. Al-Ḥāfiẓ Ibn Rajab sade om honom i Dhayl Tabaqaatul-Hanaabilah (4/450): ”Han – raḥimahullāh – var ständig i dyrkan och utförandet av taḥajjud (nattbönen), nådde gränserna i att förlänga sin ṣalāh (bön) och hängivenhet. Han befann sig ständigt i ett tillstånd av dhikr (åminnelse av Allah) och hade en intensiv kärlek till Allah. Han hade också en djup kärlek till att vända sig till Allah i ånger, ödmjuka sig inför Honom med en djup känsla av ödmjukhet och hjälplöshet. Han kastade sig vid dörrarna till gudomlig lydnad och tjänst. Sannerligen har jag inte sett hans like vad gäller sådana angelägenheter.”

Ibn Kathīr – raḥimahullāh – sade i al-Bidāyah (14/234): ”Han var ständig i att ödmjukt vädja till och åkalla sin Herre. Han reciterade väl och hade fina seder. Han hade en stor mängd kärlek och hyste ingen avund eller illvilja mot någon, och sökte inte heller att skada eller hitta fel hos dem. Jag var en av dem som oftast höll hans sällskap och var en av de mest älskade människorna för honom. Jag känner inte till någon i världen vid denna tid som är en mer hängiven dyrkare än honom. Hans ṣalāh (bön) brukade vara mycket lång, med förlängd rukū‘ (bugning) och sujūd (prostrationer). Hans kollegor kritiserade honom för detta, men han svarade aldrig tillbaka och övergav heller aldrig denna praxis. Må Allah skänka Sin Barmhärtighet över honom.”

Hans Studenter och Verk

Bland hans mest framträdande studenter var: Ibn Kathīr (d.774H), al-Dhahabī (d.748H), Ibn Rajab (d.751H) och Ibn ‘Abd al-Hādī (d.744H), samt två av hans söner, Ibrāhīm och Sharafud-Dīn ‘Abdullāh. Imām Ibn al-Qayyim – raḥimahullāh – författade över sextio verk. Hans böcker och skrifter kännetecknas av deras rörande tilltal till hjärtat och själen, samt deras noggrannhet, precision, argumentationens styrka och forskningens djup.

Hans skrifter inkluderar: I’lāmul-Muwaqqi’īn, Turuqul-Hukmiyyah, Ighāthat al-Lahfān, Tuhfatul-Mawlūd, Aḥkām Ahlul-Dhimmah och al-Faroosiyyah, alla inom fiqh och uṣūl. Inom hadith och sīrah (biografi) inkluderar de: Tahdhīb Sunan Abī Dāwūd, al-Manārul-Munīf och Zād al-Ma’ād. Inom

‘aqīdah (trosuppfattning): Ijtima‘: al-Juyyūshul-Islāmiyyah, as-Sawā‘iqul-Mursalāh, Shifā‘ul-‘Alīl, Hadyal-Arwāh, al-Kāfiyatush-Shāfiyah och Kitāb al-Rūḥ. Inom akhlāq (moral) och tazkiyah (rening): Madārij al-Sālikīn (en kommentar till Manaazilus-Saa’ireen), ad-Daa’ wad-Dawaa’: al-Jawābul-Kaafī, al-Waabilus-Sayyib, al-Fawā’id, Risālatut-Tabookiyyah och ‘Uddatus-Sābirīn. Andra böcker inkluderar: at-Tibyān fī Aqsāmīl-Qur’ān, Badā’i‘ul-Fawā’id, J’alā‘ul-Afhām och Miftāh Dārus-Sa’ādah.

Lärdas Uttalanden om Honom

Vittnesmål om hans omfattande kunskap och fasta efterföljning av Salafens väg har givits av ett antal lärde; bland dem är:

[1]: Al-Ḥāfiẓ Ibn Rajab, som sade i Dhayl Tabaqaatul-Hanaabilah (4/448): "Han hade djup kunskap om tafsīr och uṣūlud-dīn (religionens grundläggande principer), nådde den högsta graden angående dem båda. Liknande var fallet inom hadithens område, vad gäller förståelsen av dess innebörder och subtiliteter samt härledning av regelverket från dem. Likaså var fallet inom fiqhens område och dess uṣūl (principer), samt det arabiska språket. Han gjorde en stor tjänst åt dessa vetenskaper. Han var också kunnig om kalām (innoverat tal och retorik), samt subtiliteterna och detaljerna som förekommer i tasawwuf-folkets (Ṣūfismens) tal."

[2]: Al-Ḥāfiẓ Ibn Ḥajar, som sade om honom i al-Durarul-Kaaminah (4/21): "Han ägde en modig ande samt vast och omfattande kunskap. Han hade djup kunskap om lärdas åsiktsskillnader och om Salafens vägar." Ibn Ḥajar – raḥimahullāh – sade också i sin rekommendation till ar-Raddul-Waafir (s. 68): "Och om det inte fanns några dygder hos Shaykh Taqiyy al-Dīn (Ibn Taymīyyah), utom hans berömde student Shaykh Shamsud-Dīn Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah – författaren till många verk, som både hans motståndare och anhängare drog nytta av – skulle detta vara en tillräcklig indikation på hans (dvs. Ibn Taymīyyahs) stora ställning."

[3]: Ibn Nāṣir ad-Dimishqī sade om honom i ar-Raddul-Wāfir (s. 68): "Han ägde kunskap om de (islamiska) vetenskaperna, särskilt kunskap om tafsīr och uṣūl." Han sade också: Abū Bakr Muḥammad Ibn al-Muhib sade, som det finns i hans brev: Jag sade inför vår Shaykh al-Mizzī: Är Ibn al-Qayyim på samma nivå som Ibn Khuzaymah? Så han svarade: Han är i denna tid vad Ibn Khuzaymah var i sin tid.

[4]: Al-Ṣuyutī sade i Baghiyyatul-Wi’aat (1/62): "Hans böcker hade inga likar och han strävade och vandrade de stora Imāmernas väg inom [området] tafsīr, hadith, uṣūl (grundläggande principer), furoo’ (grenar)

och det arabiska språket.”

[5]: Mullā ‘Alī al-Qārī, som sade i al-Mirqaat (8/251): ”Det kommer att vara klart för den som aspirerar att läsa förklaringen av Manaazilus-Saa’ireen, att de [dvs. både Ibn Taymīyyah och Ibn al-Qayyim] är från kibār (de stora) inom Ahl al-Sunnah wal-Jamā‘ah, och från denna Ummahs awliyā’.”

Hans Bortgång

Imām Ibn al-Qayyim avled vid sextio års ålder, den 13:e natten av Rajab, 751H. Må Allah skänka Sin Barmhärtighet över honom.

